

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. H.,** zast. Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14. 12. 2017, č. j. 43 Ad 12/2016 - 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce dne 21. 10. 2015 požádal Úřad práce České republiky, krajskou pobočku ve Hradci Králové, kontaktní pracoviště Nový Bydžov (dále jen „úřad práce“) o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením (měl přiznán nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením „ZTP“ od 1. 1. 2015 d 31. 12. 2015). Úřad práce rozhodnutím ze dne 15. 1. 2016, č. j. 24439/16/HK, žalobci nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP“ odejmul ode dne 1. 10. 2015 a přiznal nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ ode dne 1. 10. 2015 do 31. 12. 2016.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že posudek OSSZ Hradec Králové č. j. LPS/2015/5567-HK_CSSZ ze dne 16. 12. 2015 nevypovídá o jeho skutečném zdravotním stavu. Žalobce v odvolání uvádí, že nesouhlasí se závěrem, dle kterého je osobou se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti, nikoliv osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti, kterou byl shledán posudkem předchozím. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 8. 2016, č. j. MPSV-2016/165472-918 rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením ze dne 21. 10. 2015 se zamítá a dále, že se ode dne 1. 10. 2015 přiznává nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „TP“ s trvalou platností.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Rozporoval správnost závěrů žalovaného a posudkové komise a namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a dále porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Krajský soud žalobu zamítl; shledal, že oba správní orgány popsaly zdravotní stav žalobce vždy k datu vydání rozhodnutí a poznamenal, že stejně tak činí i on v rámci soudního přezkumu. K tomu odkázal na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002, soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), dle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Oba správní orgány dle krajského soudu posoudily zdravotní stav na základě všech relevantních dostupných nálezů. Posouzení zdravotního stavu žalobce považuje krajský soud jako dostatečně odůvodněné a v postupu žalovaného neshledal pochybení. Závěrem krajský soud uvedl, že nemá možnost volné úvahy při stanovení stupně zdravotního postižení a je zcela vázán zněním zákona o poskytování dávek a vyhláškou a z nich plynoucích posudkových zhodnocení závažnosti postižení žalobce.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností; má za to, že skutkový stav zjištěný krajským soudem nemá oporu ve spisu a krajský soud se v napadeném rozsudku řádně a úplně nevypřádal s žalobními body; tyto důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel považuje za stěžejní povinnost správního soudu přezkoumat podklady, zejména lékařské zprávy a posudky, na jejichž základě dospěl správní úřad k rozhodnutí o nároku posuzované osoby, jakož i způsob takového přezkumu. K tomu stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53.

[6] Stěžovatel dále namítá, že žalovaný se při hodnocení jeho zdravotního stavu nezabýval patrnými nedostatky podkladů, ze kterých vycházel. Nevypořádal se zejména s tím, že na základě závěru o zhoršení zdravotního stavu stěžovatele bylo rozhodnuto, že mu přísluší průkaz odpovídající nižšímu stupni zdravotního postižení, než který mu náležel doposud.

[7] Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal s jeho žalobními námitkami dostatečným způsobem, nepřezkoumal srozumitelnost a vnitřní konzistenci napadených rozhodnutí; zejména pak to, jak se slučuje zjištění o zhoršování zdravotního stavu s tím, že mu byl průkaz „ZTP" odňat a byl mu přiznán nárok na průkaz „TP". Dále pak nebyl žalovaným ani krajským soudem vypořádán rozpor, že je stěžovatel dle závěru posudkové komise schopen chůze s oporou dvou francouzských holí, což je stav odpovídající zdravotnímu postižení vyžadující kategorizaci stupněm „ZTP", nikoliv „TP" a tvrzením, že mu postačuje opora jedné hole.

[8] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se jak on, tak i krajský soud dostatečně zabývali námitkou stěžovatele, že mu při zjištěném zhoršení zdravotního stavu byl odňat průkaz s označením „ZTP" a nově přiznán pouze průkaz se symbolem „TP". Zdravotní stav stěžovatele byl posuzován k datu vydání rozhodnutí, k němuž

nebylo zhoršení zdravotního opravňujícího k držení průkazu „ZTP“ zjištěno. Důvodem, proč bylo stěžovatel v předchozím období přiznán průkaz „ZTP“ nedostatečně stabilizovaný zdravotní stav po operaci – implantaci náhrady pravého kyčelního kloubu. Zdravotní stav stěžovatele k datu vydání rozhodnutí žalovaného neodpovídal zdravotním stavům uvedeným v odst. 2 přílohy č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., neboť stěžovatel netrpěl těžkým postižením hybnosti končetin ve smyslu jejich ochrnutí, neměl těžké omezení rozsahu hybnosti nosných kloubů a nejednalo se ani o funkční ztrátu končetin. Žalovaný dále sdělil, že to, zda stěžovatel používá oporu jedné nebo dvou francouzských holí, není ve stěžovatelově případě rozhodující. Tato skutečnost není rozhodující pro závěr, zda má stěžovatel středně těžkou nebo těžkou poruchu pohyblivosti. Žalovaný je přesvědčen, že k rozhodnutí měl k dispozici dostatek podkladů, včetně zdravotních nálezů předložených stěžovatelem a výsledků vyšetření odborným členem komise.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná; stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou vytýkající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[13] Z judikatury Ústavního soudu [viz nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), příp. nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287); rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz] plyne, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Také zdejší soud ve svojí rozhodovací praxi vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, z jakých důvodů soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; zejména, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže bez dalšího odmítnout, ale musí uvést, v čem její nesprávnost spočívá (rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti žalobní argumentace stěžovatele. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a uvedl, proč má za to, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

[15] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není soud příslušný posuzovat obsahovou správnost závěrů posudkové komise. K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 7. 1. 2015, č. j. 3 Ads 114/2014 - 21, kde se zabýval nesouhlasem se závěry posudků posudkové komise a jejich nedostatečností v souvislosti s invalidním důchodem, a uvedl následující: „*Soudu zde nepřísluší posuzovat věcnou správnost lékařských posudků, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudky soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v řízení o invalidním důchodu bývají tyto lékařské posudky důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzují žádných pochyb, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudků mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky pak spočívá v tom, aby se posudková komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila.*“ Z uvedeného lze tedy shrnout, že není úkolem správního soudu znovu posuzovat zdravotní stav stěžovatele. Má pouze ověřit, zda posudková komise měla k dispozici dostatek podkladů pro své závěry, zda je její posouzení komplexní a vypořádává se s námitkami a zda je posudek řádně odůvodněný.

[16] V posuzovaném případě byla posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí složena z předsedy MUDr. V. M., MUDr. J. N. (odbornost: neurologie) a tajemnice P. G. Posudková komise v posudku ze dne 13. 5. 2016 shledala, že v případě stěžovatele se jedná „*o 68letého posuzovaného po opakovaných operacích bederní páteře s přetrvávající lehkou obrnou lýtkových nervů, diabetem mellitus II. typu kompenzovaným perorálně s neurologickými komplikacemi a stavem po operativní náhradě pravého kyčelního kloubu umělým materiálem pro degenerativní změny, který je schopen samostatné chůze o 2 francouzských holích. Ostatní zdravotní postižení /zvýšená hladina kyseliny močové, zvětšení prostaty, počínající šedý zákal očních čoček, hypertenzní choroba II. stupně kompenzovaná léky, stav po opakované operaci pupeční kýly, stav po operaci spermatokély a stav po plastice močové trubice/ jsou posudkově méně významná při hodnocení podle posudkových kritérií platných pro přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.*“ Posudková komise vycházela ze zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře stěžovatele a dále také ze zdravotní dokumentace zaslané stěžovatelem.

[17] S ohledem na výše uvedené dospěla posudková komise k závěru, že v případě stěžovatele se jedná o osobu se středně těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek, nejde o osobu se zvlášť těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením nebo s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra ve smyslu § 34 odst. 4 nebo 3 citovaného zákona. Jde o zdravotní stav uvedený v odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ve znění vyhlášky č. 388/2013 Sb., nejde o zdravotní stav uvedený v odst. 3 nebo 2 citované přílohy, ani o zdravotní stav, který svým funkčním postižením odpovídá nebo je svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v odst. 3 nebo 2 citované přílohy.

[18] Z důvodu doložení nových lékařských zpráv bylo dne 19. 7. 2018 provedeno doplňující posouzení, posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí byla složena z předsedy MUDr. V. M., MUDr. H. Z. (odbornost: neurologie) a tajemnice P. G. Jednání posudkové komise se účastnil taktéž stěžovatel, který byl přešetřen MUDr. H. Z. Posudková komise na základě tohoto přešetření a s přihlédnutím k doloženým odborným

nálezům a po prostudování podkladové dokumentace konstatovala, že trvá na svém posudkovém závěru ze dne 13. 5. 2016.

[19] V posuzovaném případě byla posudková komise složena v souladu s § 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení.

[20] K obsahu posudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr o středně těžkém funkčním postižení pohyblivosti rozhodný pro zařazení zdravotního stavu stěžovatele pod odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb. je odůvodněný. Posudková komise při svém hodnocení vycházela rovněž ze zpráv o ambulantním vyšetření na Ortopedické klinice Fakultní nemocnice Hradec Králové MUDr. O. A. ze dne 25. 1 a 27. 5. 2016, ze kterých nelze usuzovat na ztrátu nosné ani opěrné funkce pravé dolní končetiny a stěžovatelův zdravotní stav tak zařadit pod odst. 2 nebo odst. 3 přílohy 4 výše uvedené vyhlášky. Posudková komise dále hodnotila zdravotní dokumentaci praktického lékaře, veškeré lékařské nálezy zaslané či předložené stěžovatelem a vycházela i z vlastního vyšetření stěžovatele při jednání. Z těchto podkladů však nevyplynuly skutečnosti, které by odůvodňovaly odlišné posouzení zdravotního stavu stěžovatele.

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval kasační námitkou, že se žalovaný nezabýval nedostatky podkladů, ze kterých vycházel. Především se dle stěžovatele nevypořádal s tím, že na základě závěru o zhoršení jeho zdravotního stavu bylo rozhodnuto, že mu přísluší průkaz odpovídající nižšímu stupni zdravotního postižení, než který mu náležel doposud. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval závěry, které učinila posudková komise, a konstatoval, že k posudkově významnému zhoršení zdravotního stavu nedošlo, což bylo doloženo i odbornými závěry. Nejvyšší správní soud po důkladném prostudování spisové dokumentace nemůže stěžovateli přisvědčit, že by z ní vycházel závěr o zhoršení jeho zdravotního stavu. Lékařská posudková správa OSSZ Hradec Králové i posudková komise MPSV došly shodně k závěru, že stěžovatel má vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nárok na průkaz s označením „TP“. Stěžovateli byl sice rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Hradci Králové ze dne 18. 2. 2015 přiznán nárok na průkaz OZP s označením „ZTP“, avšak pouze od 1. 10. 2015 do 31. 12. 2015. Důvodem bylo, že posudek OSSZ v Hradci Králové byl vydán krátce po implantaci náhrady pravého kyčelního kloubu a aktuální stěžovatelův zdravotní stav odpovídal těžkému funkčnímu postižení pohyblivosti nebo orientace. Rozhodnutí úřadu práce a následně žalovaného o přiznání průkazu OZP s označením „TP“ bylo dostatečně odůvodněno a vycházelo z relevantních skutečností v době rozhodování, kdy již od operativního zákroku uplynula delší doba a zdravotní stav stěžovatele se již ustálil.

[22] Ze spisového materiálu nevyplývá ani stěžovatelem tvrzený rozpor, že je stěžovatel dle závěru posudkové komise schopen chůze s oporou dvou francouzských holí, což je stav odpovídající zdravotnímu postižení vyžadující kategorizaci stupněm „ZTP“, nikoliv „TP“ a tvrzením, že mu postačuje opora jedné hole. Stěžovatel navíc takovou konkrétní námitku neuplatnil ani v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani v žalobě, proto se s ní jak žalovaný, tak krajský soud nemohl vypořádat. Nadto je třeba uvést, že opora jedné či dvou francouzských holí není rozhodující pro závěr, zda stěžovatel trpí střední či těžkou poruchou pohyblivosti. Nejvyšší správní soud přisvědčuje žalovanému, že rozhodujícím kritériem je zdravotní stav, který odpovídá funkčními důsledky zdravotnímu stavu uvedenému v příloze č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. Jak vyplývá z odůvodnění výše, podřazení zdravotního stavu pod odst. 1 uvedené přílohy, což odpovídá středně těžkému

funkčnímu postižení pohyblivosti či orientace a nároku na průkaz OZP s označením „TP“, bylo posudkovou komisí řádně a srozumitelně odůvodněno.

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že posudek komise MPSV ze dne 17. 5. 2016 a jeho doplnění ze dne 25. 7. 2016 jako podklad rozhodnutí žalovaného odůvodňují podřazení zjištěného zdravotního stavu stěžovatele pod stav popsaný v odst. 1 písm. c) přílohy č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., kterému odpovídá podle § 34 odst. 2 zákona o poskytování dávek průkaz s označením „TP“. Posudková komise vycházela z komplexní zdravotní dokumentace stěžovatele a v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by její závěry relevantně zpochybňovaly; posudek je tedy ve smyslu judikatury citované v tomto rozsudku třeba považovat za přesvědčivý a úplný.

[24] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek v souladu se zákonem, kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému dle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení ve věcech ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče nenáleží.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu